

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 395. Usque Ad Annum 428

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117794

§. 20. Libri de Anima, & ejus Origine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66042](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66042)

Sæculum V. eam vero peccatum tantum indicare, non
 A. C. 419. tollere. Liberum arbitrium esse homini

- c. 7. naturaliter proprium, at hodie ita cap-
 tum, ut Justitiam operari non possit, ni-
 prius per Gratiam liberetur. Justitiam
 Sanctorum tam veteris, quam novi Te-
 stamenti veram fuisse, sed non perfectam
 Adductis S. Cypriani textibus hunc li-
 c. 8. 9. brum claudit.

§. XX.

Libri de Anima, & ejus Origine.

- II. Retract. Circa idem tempus S. Augustinus quo-
 c. 56. tuor libros scripsit de anima, & ejus
 Origine adversus Victorem, dictum Vi-
 centium, ex Mauritania Cæsariana juve-
 nem; is cum in domo cujusdam Presby-
 teri Hispani, cui nomen Petrus, in S. Au-
 gustini librum incidisset, offensus est
 quod diceret: *nescio, an omnes animæ
 animæ primi Hominis proficiscantur, aut
 an singulis singulæ dentur; id vero scio,
 animam esse Spiritum, & non corpus.* Vi-
 ctori tam id, de quo S. Augustinus dubi-
 tabat, quam illud, quod affirmabat, dis-
 plicuit, scripsitque contra eum duos li-
 bros, ad Petrum Presbyterum directos
 in quibus imprudens aliqua Pelagianor-
 um dogmata, aliaque his pejora, defen-
 debat. Nihilominus Petrus Presbyter,
 cum Victorem hos libros sibi prælegen-
 tem audivisset, gaudio exiliit, & caput
 legen-

legentis osculatus, gratias agebat, quod ^{Sæculum V.}
se, quæ ignorabat, docuisset. ^{A.C. 419.}

Renatus, Monachus Laicus, in fide ^{L. II. c. 1.}
Catholica sincerissimus, Cæsareæ in Mau-
ritania degens, hos duos Victoris libros
exacte describi curavit, misitque Hip-
ponem ad S. Augustinum, qui illis perlectis,
tractatum composuit, respondens ad om-
nia Scripturæ loca, quæ Victor adduce-
bat, ut probaret, Deum singulorum ani-
mas creare; S. Augustinus ostendit, ex
illis locis hoc non demonstrari. Non
equidem hanc de Creatione animarum ^{Aug. ep. 166.}
opinionem, quæ S. Hieronymi erat, reji- ^{n. 8. Sup.}
ciebat, sed inepta argumenta, quibus Vi- ^{XXIII. §.}
ctor nitebatur. Absolute adhucdum du-
bitabat, etiamsi ad illam opinionem in-
clinaret, quam deinde Ecclesia est am-
plexa.

Cum Renatum sollicitudo teneret,
ne offensum se S. Augustinus crederet,
quod ei librum transmisisset, ipsius inju-
ria scriptum. S. Augustinus ad eum:
displicet, quod animum meum necdum no- ^{c. 2.}
veris. Quantum absit, ut tibi irascar, ex
eo collige, quod ne quidem de Victore con-
querar. Si enim alterius, ac ego, opinio-
nis fuit, cur aperire non licuit? ad me
ipsum scribere oportuisset; sed quia
mibi erat ignotus, non est ausus; nec sibi
consilium a me petendum credidit, quia pro
certa veritate scripsisse sibi videbatur.

Hist. Eccles. Tom. V.

Fff

Ami-

Sæculum V. *Amici precibus cessit, qui ut ipse dicit, se*
A.C. 419. *ad scribendum coegit, & si in disputatio-*
nis calore verba in me contumeliosa ex-
ciderunt, libenter credo, id magis opinio-
nem suam defendendi necessitate, quam
offendendi studio, factum, dum mihi de ho-
minis animo non constat, qualis sit, credo,
satius esse, de ipso bene sentire, quam
timere damnare. Forte bono in me affectu
scripsit, errorem mihi exempturus; id
gratum me esse decet ob bonam in me volun-
tatem, quamvis opiniones ejus rejicere te-
near. Existimo juvenem leniter corri-
gendum, non dure repellendum, præsertim
cum Neo-conversus Catholicus sit. Nempe
Victor Donatista ex Secta Rogatinarum fuerat.

S. Augustinus deinde ad Petrum Presbyterum longam epistolam dedit, quam secundum hujus operis librum dicit, quam eadem mansuetudine virum monet, ne Sacerdotio, & ætate venerabilis approbet juvenis Laici librum, plenum erroribus; atque eorum præcipuos indicat; hortatur, ut Victorem ad emendationem adducat. Tandem ad ipsum Victorem scripsit duos libros, atque in horum uno errores demonstrat; in altero ostendit, quam male ab ipso fuerit reprehensus, seu quod de origine animæ dubitaret, seu quod affirmaret, eam esse Spiritualem. Posteriores hi Libri quoque maxima bu-

militate, & charitate scripti, Victo-^{Sæculum V.}
 ris animum expugnarunt. S. Augustino ^{A. C. 420.}
 respondit, affirmans, se errores emen-^{II. Retr. c. 56}
 dasset, sicut etiam tam in exordio, quam
 in fine sui operis declaraverat, mentem
 se mutaturum, si quis ostenderet, fuis-
 se deceptum. Itaque quamvis erro-^{Aug. III. de}
 res ignorantia defendisset, Catholicus ^{an. orig. in}
 fuit. ^{fine.}

§. XXI.

Constantius Ecclesiæ favet.

Circa finem anni 420. vel initium se-^{Ap. Aug. I.}
 quentis Alypius, in Italiam reductus, ^{op. imperf.}
 Bonifacio Papæ quatuor libros, ad eum ^{c. 85. ibid. c. 7}
 directos, & Comiti Valerio secundum li-^{ibid. c. 42. 74.}
 brum de Nuptiis, & Concupiscentia at-^{III. c. 35.}
 tulit. Pelagiani, hujus profectionis oc-
 casione arrepta, calumnias sparserunt in
 vulgus; Alypium ultra octoginta equos
 ex Africa transtulisse, quos Tribunis do-
 no daret; aurum largissime profudisse,
 aliis pingues procurasse hæreditates, ut
 potentes corrumpere, & populum ad
 seditionem excitaret. Putida quidem
 hæc erant mendacia; at conjecturæ lo-
 cus est, Alypium in mandatis habuisse,
 adversus Pelagianos quidquam in Regia
 moliri. Siquidem tunc contra eosdem ^{Sup. 9.}
 emanavit Edictum Constantii, quem Ho-^{Theoph. an.}
 norius, cujus sororem duxerat, sexto I-^{412.}
 dus Febr. nempe octava ejusdem Men-

F f f 2.

ls